

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jiřiny Jislové a soudců JUDr. Heleny Koucké a Mgr. Štěpána Hnaníčka ve věci žalobkyně: Z [redacted] H [redacted] nar. dne [redacted] bytem [redacted] zast. JUDr. Tomášem Chlebikem, advokátem Karviná – Fryštát, Karola Sliwky 621/5, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, se sídlem Praha 2, Vyšehradské 16, o 468.327,- Kč s přísl., k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 22. března 2013, č.j. 22 C 51/2012 – 47,

t a k t o :

- I. **Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, již se žalobkyně domáhala částky 468.327,-Kč s přísl. a současně rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Takto rozhodl o žalobě založené na tvrzení, že se žalobkyně domáhá náhrady škody z nesprávného úředního postupu způsobeného soudním exekutorem JUDr. Bohumírem Krestýnem, který exekučním příkazem na mzdu žalobkyně – manželky povinného [redacted] S [redacted] H [redacted] srazil ze mzdy žalobkyně v období od února 2003 do září 2008 žalovanou částku. Usnesením Okresního soudu v Šumperku ze dne 26.9.2008, sp. zn. [redacted] byla exekuce na mzdu zastavena. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, když žalobkyně uplatnila dne 22.8.2011 nárok na náhradu škody v žalované výši, avšak v jejím případě nejsou splněny podmínky odpovědnosti státu za škody. Negativní stanovisko bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 28.12.2011. Žalovaná učinila nesporným, že usnesení

Okresního soudu v Šumperku ze dne 6.12.2002 pod č.j. [redacted] (ve znění opravného usnesení ze dne 9.12.2012 pod č.j. [redacted]) byla nařízena exekuce vůči manželovi žalobkyně a soudní exekutor svým exekucním příkazem ze dne 22.1.2003 rozhodl o provedení exekuce srážkami ze mzdy žalobkyně jako manželky povinného. Usnesením Okresního soudu v Šumperku ze dne 26.9.2008 byla exekuce co do této části zastavena. Jakkoli žalovaná nesouhlasila s tím, že by v daném případě šlo o nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí, vyjádřila názor, že žalobkyně by se předně měla domáhat vydání bezdůvodného obohacení po oprávněném a poukázala v této souvislosti i na judikaturu NS ČR. Dále poukázala na to, že žalobkyně nevyužila již poprvé srážce ze mzdy v roce 2003 možnost požádat o zastavení exekuce a zachovala se tak v rozporu s povinností předcházet škodám ve smyslu § 415 o.z.. Kromě toho namítla promlčení všech srážek ze mzdy, protože poslední z nich byla u soudu uplatněna po uplynutí zákonné 3 leté promlčecí doby.

Soud I. stupně s odkazem na § 1 zák. č. 82/1998 Sb. vyšel z toho, co učinili účastníci nesporným, jakož i z potvrzení zaměstnavatele žalobkyně, že srážky ze mzdy žalobkyně byly prováděny v období od února 2003 a poslední srážka v září 2008 činila 4.257,-Kč. Exekuce byla v tomto rozsahu ve vztahu k žalobkyni zastavena proto, že zvolený způsob exekuce srážkami ze mzdy manžela povinného je nepřipustný. Uzavřel, že na straně oprávněného došlo ke vzniku majetkového prospěchu získaného plněním bez právního důvodu, tedy bezdůvodnému obohacení, jež je povinen této osobě vydat. Žalobkyni tak vznikla v důsledku provádění srážek ze mzdy, ke které nebyl právní důvod, pohledávka za oprávněným z titulu bezdůvodného obohacení. Za situace, kdy ze skutkových tvrzení žalobkyně jednoznačně vyplývá, že tento právní názor žalobkyně vůbec nepřipouští, je zřejmé, že se uspokojení této pohledávky vůbec nedomáhala a soud uzavřel, že žalobkyně dosud škoda z tohoto důvodu nevznikla a požadavek odškodnění podle zák. č. 82/1998 Sb. je tak předčasný. V této souvislosti poukázal i na judikaturu NS ČR např. sp. zn. 28 Cdo 1512/2011. Nad rámec uvedeného pak ještě uvedl, že kdyby měl být okamžik vzniku škody v daném případě chápán tak, jak jej chápe žalobkyně, byl by nárok uplatněný v tomto řízení již promlčen. I kdyby soud vzal za nejzazší splatnost poslední mzdy žalobkyně, ze které jí byla část sražena v důsledku nesprávně vedené exekuce, datum 31.10.2008, lhůta k podání žaloby by uplynula dnem 7.3.2012 (v době mimosoudního projednání nároku u žalované v době od 22.8.2011 do 28.12.2011 promlčecí doba neběžela) žaloba však byla podána až dne 12.3.2012. Z těchto důvodů žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně odvolání, jímž se domáhala toho, aby změnou rozsudku bylo žalobě vyhověno. V obsáhlém odvolání mimo jiné zdůraznila s odkazem na judikaturu Ústavního soudu ČR, jakož i NS ČR, když zdůraznila, že konečným příjemcem nezákonně odňaté mzdy je oprávněný z exekucního řízení, nicméně s touto osobou nespojuje žalobkyni žádný právní vztah. Po nabytí právní moci a vykonatelnosti původního rozhodnutí soudu postupoval oprávněný v souladu se zákonem a podal návrh na nařízení exekuce s určením soudního exekutora, za další průběh řízení a tím méně za nezákonné kroky tak či onak zástupce Českého státu není a nemůže být oprávněný nijak odpovědný a není důvodu kalkulovat tak, že by žalobkyně nutně musela svá práva vůči němu uplatnit žalobou na vydání bezdůvodného obohacení. Žalobkyni nelze upřít její základní právo uplatnit své nároky vůči tomu, kdo jí zbavil jejího majetku tím, že porušil zákon. Touto osobou není nikdo jiný, než Český stát, který pověřil v této oblasti výkonem státní moci soudní exekutory a nemůže nést za jejich činy následky. Žalobkyně tak uplatnila své nároky na náhradu škody vůči tomu, kdo jí škodu způsobil a jedná bez dalšího o postup správný a legitimní. Pokud se soud zaobíral otázkou promlčení nároku, pak tyto úvahy jsou v kontextu tvrzení žalobkyně neadekvátní, neboť se vztahují pouze k lhůtám ve vztahu k oprávněnému. Nelze přehlížet

skutečnost, že exekuční řízení nadále trvá a že exekuční řízení je pojato tak, že končí pouze z důvodu zákonem vymezených, mezi které nespadá vymožení exekutorem mzdy manželky povinného v rozporu se zákonem. Žalobkyně nebyla účastníkem exekučního řízení v době, kdy jí exekutor zcela svévolně připravoval řadu měsíců o její mzdu a nemohla v exekučním řízení vůči exekutorovi nijak vystupovat. Proto také existuje nyní projednávaná žaloba a proto také považuje rozsudek soudu I. stupně za nesprávný a nespravedlivý, neboť je v souladu s konstatováním Ústavního soudu ČR v rozporu s principy materiálního právního státu, který musí nést jako kdokoli jiný objektivní odpovědnost za jednání svých orgánů.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení jeho vydání předcházející (§ 212 o.s.ř.) a poté, kdy ve věci jednal ve smyslu § 214 odst. 3 o.s.ř., dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není opodstatněné.

Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečný skutkový podklad, provedené důkazy správně hodnotil ve smyslu ust. § 132 o.s.ř. a nepochybil ani v právním posouzení věci. Odvolací soud pro stručnost svého odůvodnění proto odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, neboť se s ním zcela ztotožňuje. Při svém rozhodnutí správně vycházel ze stávající judikatury vyšších soudů; kdy bylo zcela jednoznačně již judikováno, že za situace, kdy žalobce jako poškozený nevymáhal soudní cestou vůči škůdci tedy tomu, kdo bezdůvodně obohatil, nahrazení škody (vydání bezdůvodného obohacení), není možné se domáhat odpovědnosti za škodu vůči státu z titulu nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu. Konkrétně lze tedy uzavřít, že nárok na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem může být vůči státu úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku, který je povinen plnit, tzn. vůči tomu, kdo se na úkor žalobkyně obohatil. Z uvedených důvodů odvolací soud považuje rozsudek soudu I. stupně za věcně správný a proto jej podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vychází z toho, že žalované v tomto stádiu řízení žádné náklady nevznikly (§ 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě 2 měsíců ode dne doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jen za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř...

V Praze dne 24. září 2013

Mgr. Jiřina Jislová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zdeňka Vašková